

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 29 grudnia 2022 roku odmówił D. G. na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2022 roku poz. 504 ze zm.) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na fakt, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 listopada 2022 roku uznała, że nie jest on niezdolny do pracy (decyzja k.15 akt ZUS).

Odwołanie od decyzji, w ustawowym terminie, złożył ubezpieczony, kwestionując ustalenia Komisji Lekarskiej (odwołanie k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu decyzji i wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie k. 4-5).

W piśmie z dnia 24 marca 2023 roku ubezpieczony poparł odwołanie wniósł o przyznanie renty na stałe wraz z odsetkami (pismo k.17-18).

W toku procesu wydany został wyrok Sądu Okręgowego w Ł. w sprawie VIII U 1382/19, w którym zmieniono decyzję z dnia 6 marca 2019 roku i ustalono prawo wnioskodawcy do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe od stycznia 2019 roku. Wyrok wykonany został decyzją z dnia 1 czerwca 2023 roku (okoliczność bezsporna, pismo k. 20 i decyzja k. 35-36).

W piśmie z dnia 22 czerwca 2023 roku odwołujący wskazał, iż w jego mniemaniu zaskarżona decyzja utraciła moc w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi (pismo k.38).

Zarządzeniem z dnia 27 lipca 2023 roku wnioskodawca zobowiązany został do wskazania czy w związku z decyzją z 1 czerwca 2023 roku cofa swoje odwołanie, czy też nadal je popiera i jeśli tak w jakim zakresie, w terminie 7 dni, pod rygorem uznania, iż cofa odwołanie (zarządzenie k.38).

Odpis zarządzenia doręczony został w dniu 16 sierpnia 2023 roku (dowód doręczenia k.41).

Ubezpieczony nie odpowiedział na pytanie z zarządzenia (okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie podlegało umorzeniu.

W związku z treścią pisma wnioskodawcy z dnia 22 czerwca 2023 roku i treścią zarządzenia z dnia 27 lipca 2023 roku uznać należało, iż pismo to stanowiło cofnięcie odwołania.

Cofnięcia pozwu (środka odwoławczego) należy do uprawnień powoda (odwołującego się) i jest wyrazem jego prawa do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych.

W świetle stanu faktycznego sprawy cofnięcie odwołania przez płatnika składek nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało do obejścia prawa, ani też nie naruszało słusznego interesu ubezpieczonego, o którym mowa w art. 469 k.p.c. bowiem organ rentowy wydał nową decyzję, którą w całości zaspokoił dotychczasowe roszczenie wnioskodawcy.

Na mocy art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Dodatkowo zgodnie z art. 477¹³ § 1 k. p. c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd – przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony – powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Nadto na podstawie art. 355 § 1 k. p. c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli wydanie wyroku stało się zbędne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹³ § 1 k. p. c. w związku z art. 355 § 1 k. p. c., postępowanie umorzył.

W toku procesu odwołujący zgłosił jednak nowe roszczenie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, o odsetki.

Sąd przekazał ten wniosek ubezpieczonego do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. celem rozpoznania na podstawie art. 477¹⁰ § 2 kpc, bowiem odwołanie od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu i wszczyna postępowanie sądowe. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji a spornych między stronami; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może jedynie żądać korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swą rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Dlatego też odwołanie wniesione od decyzji organu rentowego nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest - zgodnie z treścią art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. - przekazać go do rozpoznania organowi rentowemu. Tym samym kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji organu rentowego, gdyż - stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.- w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu. Należy wskazać, że roszczenie o odsetki nie było przedmiotem zaskarżonej decyzji.